

[Yvonne Herløv Andersen]

ring, koster den noget i starten. Det kan næsten ikke være anderledes. Vi kan se det lige i øjeblikket ude i amterne, hvor vi har store problemer med vores plejehjem for senilt konfuse. Disse mennesker, som har behov for særlig omsorg og særlig pleje, forsøger man nu at putte ind på de kommunale plejehjem, og dér kan de næsten ikke være sammen med andre mennesker. Desværre, det må man sige, det kan de ikke, fordi de udgør en kategori, der er vanskelig at have i en gruppe.

På plejehjem vil jeg også gerne have etableret frit lægevalg. Det er en gammel sag, men det er lidt forskelligt rundt omkring, hvordan man forvalter det. Jeg synes, det må være en menneskeret at have sin egen læge, og at den læge følger med. Så undgik man også mange af de mediciner, som bliver givet, fordi man ikke ved, hvorfor det menneske reagerer sådan.

Der blev sagt før, at 25 pct. af de 80-årige kommer på plejehjem. Jeg vil sige, at så er det gået stærkt, for i 1979-80 var det 20 pct. Hvis det er den udvikling, vi står over for, så er det heller ikke for tidligt at gøre noget ved det.

(Kort bemærkning).

Lizzie Lichtenberg (KF):

Fru Alice Faber nævnte en ganske bestemt af vores humanitære organisationer herhjemme, og jeg vil da gerne herfra, da den jo ikke selv kan forsvare sig, sige, at der er ikke nogen af vores humanitære og almennyttige institutioner, der overhovedet bruger frivillig arbejdskraft i normerede stillinger.

Der var flere af os, der glædede os over den udmærkede TV-udsendelse, der var i OBS forleden dag, hvoraf det fremgik, at Røde Kors' besøgsvenner havde 4.500 frivillige medarbejdere. Prøv at regne ud, hvad det egentlig betyder for vores samfund. Hvis man regner det om i kroner og øre, kan man se, at hvis de bare arbejder 3 timer i gennemsnit hver uge til en 44 kr.s løn, så er det 594.000 kr. Men det er penge, der aldrig ville gå ud af kommunekasserne. Det er en funktion, der simpelt hen ville mangle. Lad os da ikke være så fattige, at vi ikke har råd til at give hinanden en stund, at vi ikke har råd til at yde hinanden en vennetjeneste. Det er jo det, der er meningen. De professionelle kan

vi ikke undvære, men de kan aldrig træde ind i en vennetjeneste, og det skal de heller ikke, for vi har brug for deres professionalisme, vi har brug for, at de har den uddannelse, de har. Jeg giver hr. Albertsen og fru Inge Fischer Møller ret i, at vore fremtidige omsorgsmedarbejdere bestemt skal have en uddannelse, der passer til de krav, fremtiden stiller til dem. Det har de frivillige organisationer så sandelig også tænkt på og har netop givet en god idé videre. Det får ministeren nok at vide i næste uge.

(Kort bemærkning).

Alice Faber (SF):

Lige så vel som man i kommuner og amter i disse år undlader at normere stillinger, er der også nogle private organisationer, hvor det sker. Hvem er det i de private organisationer, der bestemmer, hvad det er for nogle stillinger, der skal normeres? Hvis de folk, som går ind og er frivillige medhjælpere, ikke var i de pågældende institutioner, ville man være nødt til at normere nogle stillinger, som så kunne udfyldes af nogle af de unge, som ikke har en arbejdsplads i dag. Det kunne give dem en mere meningsfyldt tilværelse. Jeg ved godt, det er kompliceret, for jeg ved godt, at det frivillige arbejde fylder fantastisk meget i de menneskers liv. Men vi kan ikke komme uden om, at det tager arbejdspladser fra andre, som måske har mindst lige så meget brug for det eller mere brug for det.

(Kort bemærkning).

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det var spørgsmålet om, hvem der normerer. Jeg kan da over for fru Alice Faber bekræfte, at i institutionerne er det kommunerne, der fastsætter de pågældende institutioners normeringer. Der er derfor ikke tale om, at man går ind og tager normerede stillinger. Det er jo en langvarig tradition. I hele vor historie, i hele vores tid har vi tradition for at have et frivilligt arbejde.

(Kort bemærkning).

Alice Faber (SF):

Naturligvis går kommunen ikke ind og beklager sig over, at der ikke er normerede